

21. 1. 2012

Ekskurzijo na Dunaj smo pripravili v okviru obveznih izbirnih vsebin. Udeležili so se je v glavnem dijaki 1. letnikov. Ogledali smo si dvorec Schönbrunn, katerega arhitektura močno posnema grad Versailles in odslikava takratno politiko absolutizma. Ogledali smo si tudi del parkovne zasnove, ki navzven izkazuje miselnost baročnega časa. Z dijaki smo si ogledali tudi notranje prostore, ki so opremljeni z bogato štukaturo, izbranim pohištvom, med eksponati pa ne manjka niti številnih izdelkov umetne obrti. Če že sama arhitektura ne izkazuje veličastnosti baročnega obilja, ga obiskovalec začuti znotraj. Po ogledu dvorca smo se z dijaki sprehodili do središča Dunaja, si ogledali nekaj izbranih stavb dunajske secesije in stavb iz časa historizma, ki zaznamujejo dunajski Ring. V popoldanskem času smo si v galeriji Albertina ogledali 150 razstavljenih del belgijskega slikarja nadrealista, ali kakor ga mnogi imenujejo, filozofa s čopičem. Na razstavi so predstavljena imenitna dela, med njimi tudi znamenita *Ceci n'est pas une pipe*, s katero je umetnik najbolj poznan. Magrittova razstava obiskovalcem ponuja številna dela, ki prikazujejo prepoznavne predmete, portrete, krajine, interierje. To so slike, iz katerih veje zlovešča tišina. A vendar to tišino vselej prekine vprašanje: Kaj to pomeni? Sam Magritte je svoje slike opisal z besedami:

Moje slike so vidne podobe, ki ne zakrijejo ničesar. Zbudijo skrivnost v nas in zares, ko kdo vidi kako od mojih slik, se pogosto vpraša: Kaj to pomeni? To ne pomeni nič – ker tudi skrivnost ne pomeni ničesar, je neznana.

A vendar nas redkokateri slikar, umetnik 20. stoletja, popelje v svet razmišljanja, razmišljanja o sebi, o tem, kdo smo, kam gremo, kot to preprosto zna Magritte.

Estera Jelenko